

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedy Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a soudců JUDr. Jiřího Derfla a JUDr. Martiny Vernerové ve věci

žalobkyně: **Pivo ZLoun s. r. o.**, IČO: 22799125,
sídlem Rybalkova 1267, 440 01 Louny,
zastoupena JUDr. Janem Walterem, advokátem,
sídlem Volyňských Čechů 837, 438 01 Žatec,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**,
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 8. 2020, č. j. MV-116283-2/KM-2020,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 5. 8. 2020, č. j. MV-116283-2/KM-2020, a rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, ze dne 9. 7. 2020, č. j. KRPU-104544-2/ČJ-2020-0400KR-PI, **se zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 13 200 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 8. 2020, č. j. MV-116283-2/KM-2020, kterým bylo dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, (dále jen „povinný subjekt“) ze dne 9. 7. 2020, č. j. KRPU-104544-2/ČJ-2020-0400KR-PI, jímž byla podle § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „InfZ“) žádost žalobkyně odmítnuta v části „1. Oznámení o podezření ze spáchání trestného činu na Pivo ZLoun s. r. o., bez příloh (poř. č. 3)“ z důvodu uvedeného v § 11 odst. 2 písm. a) InfZ, a zčásti odmítnuta v části „2. Návrh na založení AA (poř. č. 11)“, a to tak, že bylo v požadovaném dokumentu evidovaném pod č. j. KRPU-60343-14/ČJ-2019-040781-20 provedeno znečitelnění ve spojení s důvodem uvedeným v § 11 odst. 6 InfZ.

Žaloba

1. Žalobkyně úvodem podané žaloby obsáhle shrnula dosavadní průběh věci od podání žádosti o informace u povinného subjektu až po vydání napadeného rozhodnutí. Následně žalobkyně namítala, že odepření poskytnutí oznámení o podezření ze spáchání trestného činu na Pivo ZLoun s. r. o. (dále jen „trestní oznámení“) není v rozhodnutí správního orgánu řádně odůvodněno a nebyl proveden test proporcionality dle § 12 InfZ, což žalobkyně namítala již v podaném odvolání. Trestní oznámení se podle vědomostí žalobkyně týkalo jednání, které mělo žalobkyni způsobit škodu. Žalobkyně v žádosti uvedla, že požadované informace budou použity k vyhodnocení možnosti uplatnění nároku na náhradu škody podle předpisů občanského práva. Povinný subjekt nevedl úvahu o tom, zda je uvedený zájem žalobkyně legitimní, zda by poskytnutí informace mohlo k naplnění tohoto zájmu přispět, a jaké zájmy jakým způsobem by byly dotčeny, pokud by došlo k poskytnutí informace.
2. Žalobkyně považuje odůvodnění rozhodnutí žalovaného za vnitřně rozporné, když žalovaný připustil, že povinný subjekt střet práv výslovně neposuzoval, ale současně uvedl, že je zřejmé, že se otázkou střetu práv povinný subjekt zabíral. Dle žalobkyně se povinný subjekt skutečně zabýval střetem práv, a to v závěru odůvodnění svého rozhodnutí, tedy v souvislosti s odepřením částí návrhu na založení AA (ad acta – poznámka soudu), přičemž však poměřoval nepoměřitelné, když povinný subjekt právo na informace konfrontoval s účelem trestního práva, zatímco testem proporcionality měl poměřovat veřejný zájem na zpřístupnění informace s důvodem, pro který je třeba informaci chránit. Pokud povinný subjekt hodlal odepřít poskytnutí informace z důvodu podle § 11 odst. 2 písm. a) InfZ, pak měl poměřovat zájem na zpřístupnění informace s ochranou třetích osob, nikoli s účelem trestního práva. Žalovaný k testu proporcionality doplnil, že z dostupného spisového materiálu ani z veřejně dostupných zdrojů není zřejmé, že by žalobkyni vznikla v souvislosti s podaným trestním oznámením jakákoli škoda, k čemuž žalobkyně podotýká, že vzniklá škoda nemusí být patrná na první pohled. Žalobkyně nepředpokládala vznik škody v souvislosti s trestním oznámením, ale v souvislosti s jednáním v trestním oznámení popsáním. Žalovaný sice v napadeném rozhodnutí doplnil, že ve střetu jsou osobnostní práva osoby, která učinila trestní oznámení, již ale nedoplnil, jaká konkrétní osobnostní práva by byla dotčena zpřístupněním kterých informací. Žalovaný se vůbec nezabýval možností poskytnout dokument s tím, že by byly znečitelněny údaje umožňující identifikovat jeho autora.
3. Pokud jde o odepření znečitelněných částí návrhu na založení AA, namítala žalobkyně, že rozhodnutí správního orgánu je založeno na nesprávné a nedostatečně odůvodněné aplikaci § 11 odst. 6 InfZ, když povinný subjekt nejasně hovoří o tom, že zpřístupněním využitých Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

metod vyšetřování trestných činů v oblasti hospodářské kriminality, chronologie prověřování a prošetřování dílčích skutečností by došlo k omezení či znemožnění činnosti Policie ČR jako bezpečnostního sboru. Žalobkyně již v odvolání zpochybnila, že by Policie ČR při prověřování tohoto trestního oznámení použila jakékoli inovativní techniky, dosud nepopsané v běžně dostupné odborné literatuře a že, i kdyby tomu tak bylo, jistě by se to netýkalo celého prověřování, přičemž povinný subjekt odepřel poskytnout žalobkyni téměř celý obsah dokumentu. Žalovaný sice doplnil určité údaje ve vztahu k naplnění výjimky z poskytnutí informací dle § 11 odst. 6 InfZ, nicméně s předmětnou odvolací námitkou se nevypořádal, čímž žalovaný nedostal své povinnosti řádného odůvodnění rozhodnutí dle § 68 odst. 3 správního řádu.

4. Žalobkyně je přesvědčena, že v posuzované věci není naplněna hypotéza normy vyjádřené v § 11 odst. 6 InfZ. Judikatura připustila aplikaci uvedeného ustanovení v případě informací o totožnosti policejních informátorů a informací o kriminalistických postupech a metodách, které nejsou obecně známy ani veřejně dostupné v odborných kriminalistických publikacích. Společným jmenovatelem těchto okolností bylo ohrožení schopnosti státu postihovat kriminální činy. Nic takového v posuzované věci shledat nelze a žalovaný ani neukázal, že by to možné bylo.

Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Současně zrekapituloval dosavadní průběh věci, přičemž odkázal na obsah odůvodnění napadeného rozhodnutí a samotného správního spisu.
6. Dále žalovaný poukázal na judikaturu, dle které není povinností soudů a správních orgánů výslovně reagovat na jakoukoli námitku v odvolání či žalobě, přičemž je zcela dostačující, pokud příslušné orgány přednesou vlastní konkurující argumentaci, která ve svém souhrnu vznesené námitky vyvrací. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl argumentaci stran aplikace § 11 odst. 6 InfZ, což je třeba považovat za konkurující argumentaci plně vyčerpávající odvolací námitky uplatněné žalobkyní.
7. K žalobkyní zdůrazňované námitce nedostatečného odůvodnění aplikace § 11 odst. 6 InfZ žalovaný dále uvedl, že se námitka míjí s obsahem požadovaného dokumentu (návrh na založení AA), neboť uvedený dokument neobsahuje informace o inovativních technikách kriminalistické práce, ale o standardu metodiky vyšetřování konkrétního trestného činu. Jde tedy o informace o tom, jak konkrétně, ve vazbě na daný případ, policejní orgán postupoval a jakým způsobem by postupoval v obdobných případech, a tedy jaké důkazy by obstarával a v jaké časové souslednosti. Výklad § 11 odst. 6 InfZ předestřený žalobkyní považuje žalovaný za příliš zužující ve vztahu k účelu dané právní regulace.
8. K samotnému testu proporcionality žalovaný uvedl, že slouží k řešení konfliktu ústavně zaručených práv v souladu s čl. 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, přičemž tzv. třístupňový test proporcionality je používán Ústavním soudem v rámci abstraktní kontroly ústavnosti právních norem. V konkrétních případech nebývá uplatňován ani ze strany Ústavního soudu zcela striktně. Při rozhodování správních orgánů není třeba, aby byl takto rozsáhlý test aplikován, ale postačí v tomto směru základní úvaha, jak připustil Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 21. 3. 2017, sp. zn. IV. ÚS 3208/16. Žalovaný připomněl, že právo na informace, zaručené Listinou základních práv a svobod v čl. 17, je nutné dle judikatury Ústavního soudu vnímat jako prostředek k realizaci politických práv, tj. participaci na veřejném životě, přičemž poukázal na judikaturu Ústavního soudu (např. náleze ze dne 17. 10. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1378/16). Omezení ústavně zaručeného práva na informace pak vychází mimo jiné z čl. 17 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, a to v Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

podobě zde uvedených veřejných zájmů, kam náleží i zájem na zajištění bezpečnosti státu a veřejné bezpečnosti. Mezi uvedené zájmy lze dle žalovaného zařadit i zájem společnosti na řádném a funkčním postupu orgánů činných v trestním řízení při plnění svěřených úkolů. Zájem na ochraně informací v případě žalobkyně tak vychází z čl. 17 odst. 4 Listiny základních práv a svobod. Žalobkyní opakovaně deklarovaný zájem na získání informace není zájmem vycházejícím z práva na informace formulovaného Listinou základních práv a svobod, neboť se netýká veřejné kontroly výkonu veřejné správy, ale možnosti ochrany soukromého zájmu v podobě reparace údajné škody, která měla vzniknout jednáním popsáním v požadovaném trestním oznámení. V takovém případě však fakticky nedochází ke střetu ústavně zaručených práv, resp. zájmů, a v případě porovnání musí „prosté“ právo žadatele na informace ustoupit právům zaručeným předpisy vyšší právní síly. K tomu považuje žalovaný za důležité připomenout, že žalobkyně způsob vzniku údajné škody v řízení před správními orgány nijak nespecifikovala, a nebylo tedy třeba, aby žalovaný v tomto směru prováděl významnější prověřování daného tvrzení.

Replika žalobkyně

9. Žalobkyně v podané replice poukázala na skutečnost, že sám žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvádí, že dokument, který povinný subjekt odepřel poskytnout, neobsahuje informace o inovativních technikách kriminalistické práce, ale o standardu metodiky vyšetřování konkrétního trestného činu. Dle žalobkyně dokument (návrh na založení AA) může stěžít obsahovat informace o metodice vyšetřování, když do fáze vyšetřování se případ neposunul, jelikož skončil ve fázi prověřování. Standard metodiky vyšetřování je všeobecně znám a je popsán ve veřejně dostupných informacích, přičemž žalobkyně příkladmo poukázala na několik takových kriminalistických publikací. Dle žalobkyně tedy neexistuje legitimní zájem na utajování informací ohledně standardu metodiky vyšetřování. Navíc má žalobkyně dojem, že se jedná o zástupný problém, kdy ve skutečnosti chce žalovaný znemožnit veřejnou kontrolu činnosti povinného subjektu.
10. Žalobkyně nesouhlasila s vyjádřením žalovaného, že v napadeném rozhodnutí je obsažena „*konkurující argumentace plně vyčerpávající odvolací námitky žalobkyně.*“ Žalobkyně podotkla, že právě vůči argumentaci aplikací § 11 odst. 6 InfZ se vymezila odvolací námitkou, přičemž odvolací námitka nebyla argumentací žalovaného v napadeném rozhodnutí jakkoli vyvrácena.

Posouzení věci soudem

11. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem výslovně souhlasili.
12. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady přitom vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení i zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

13. Soud po přezkoumání skutkového i právního stavu věci a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
14. Soud shledal, že žalobní námitky zejména zpochybňují přezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů, a to jak ve vztahu k odůvodnění odmítnutí žádosti ohledně trestního oznámení, tak i ve vztahu k odůvodnění částečného odmítnutí žádosti ohledně návrhu na založení AA.
15. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že žádostí o informace ze dne 24. 6. 2020 adresovanou povinnému subjektu požádala žalobkyně prostřednictvím svého zástupce JUDr. Jana Waltera, advokáta, o poskytnutí listin ze spisu KRPU-60343/ČJ-2019-040781, a to trestního oznámení a návrhu na založení AA. V žádosti bylo uvedeno, že informace budou použity k vyhodnocení možnosti uplatnění nároku na náhradu škody žalobkyní podle předpisů práva občanského. Dne 9. 7. 2020 rozhodl povinný subjekt o žádosti žalobkyně tak, že zcela odmítl poskytnutí trestního oznámení žalobkyni a zčásti odmítl poskytnutí návrhu na založení AA v rozsahu znečitelněných údajů. Žalobkyni tedy byl poskytnut návrh na založení AA, ve kterém však přibližně 80 % textu bylo znečitelněno, viditelné jsou údaje ohledně povinného subjektu, čísla jednacího a data vydání rozhodnutí, data postoupení trestního oznámení povinnému subjektu, právní kvalifikace trestných činů, kterých se týkalo trestní oznámení [porušení povinnosti při správě cizího majetku dle § 220 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákoník“), zkreslování údajů o stavu hospodaření a jmění dle § 254 odst. 1 trestního zákoníku a zvýhodnění věřitele dle § 223 odst. 1 trestního zákoníku], a údaje ohledně žalobkyně z obchodního rejstříku. Viditelný byl ještě poslední odstavec odůvodnění návrhu na založení AA, ve kterém je uvedeno, že na základě uvedených výsledků šetření věci dle § 158 odst. 1 trestního řádu nelze učinit závěr, že ve věci se jedná o podezření ze spáchání trestného činu, a že z dosud nashromážděných informací nelze učinit závěr o protiprávním jednání výše uvedených osob a tím naplnění veškerých znaků skutkové podstaty jakéhokoli trestného činu. Dále je uvedeno, že nebyly shledány důvody pro zahájení úkonů přípravného řízení dle § 158 odst. 3 trestního řádu a že oznamovatel dosud nevyužil prostředky civilního práva, které je nutno k uplatnění odpovědnosti a práva upřednostnit dle zásady subsidiarity trestní represe.
16. Soud se nejdříve zabýval žalobní námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí ve vztahu k neposkytnutí trestního oznámení, kdy žalobkyně namítala, že nebyl proveden test proporcionality, ačkoli žalobkyně v žádosti o informace jasně uvedla, že informace budou použity k vyhodnocení případného nároku na náhradu škody. Povinný subjekt dle žalobkyně nevedl úvahu, zda uvedený zájem žalobkyně je legitimní, jaké zájmy by v případě poskytnutí informace byly dotčeny a jakým způsobem. Tyto vady pak žalovaný dle názoru žalobkyně neodstranil (podrobněji viz kapitola Žaloba). K uvedené námitce soud uvádí, že žádost byla ohledně trestního oznámení odmítnuta povinným subjektem dle § 11 odst. 2 písm. a) InfZ.
17. Podle § 11 odst. 2 písm. a) InfZ platí, že „povinný subjekt informaci neposkytne, pokud jde o informaci vzniklou bez použití veřejných prostředků, která byla předána osobou, jíž takovouto povinnost zákon neukládá, pokud nesdělila, že s poskytnutím informace souhlasí.“
18. Podle § 12 InfZ platí, že „všechna omezení práva na informace provede povinný subjekt tak, že poskytne požadované informace včetně doprovodných informací po vyloučení těch informací, u

nichž to stanoví zákon. Právo odepřít informaci trvá pouze po dobu, po kterou trvá důvod odepření. V odůvodněných případech povinný subjekt ověří, zda důvod odepření trvá.“

19. Soud shledal, že se povinný subjekt ve svém rozhodnutí o odmítnutí žádosti ohledně poskytnutí trestního oznámení zabýval naplněním kritérií pro neposkytnutí informací dle § 11 odst. 2 písm. a) InfZ, pročež i vyžádal vyjádření oznamovatele, zda souhlasí s poskytnutím trestního oznámení žalobkyni, s čímž oznamovatel vyjádřil nesouhlas. Následně povinný subjekt shledal, že byla naplněna kritéria pro neposkytnutí trestního oznámení dle § 11 odst. 2 písm. a) InfZ, což ostatně není žalobou zpochybňováno. Povinný subjekt se nezabýval otázkou proporcionality mezi omezením práva žalobkyně na informace ve vztahu k dotčení práv jiných osob. Ve svém rozhodnutí ve druhém odstavci odůvodnění povinný subjekt popsal, co je účelem InfZ, kdy mimo jiné uvedl, že *„účelem zákona č. 106/1999 Sb. je co nejširší realizace práva na informace, při současné ochraně veřejného zájmu a práv jednotlivců a schopnosti povinných subjektů plnit své úkoly. Jedná se o zajištění práva veřejnosti na přístup k informacím veřejného sektoru s výjimkou v zákoně uvedených informací a tomu odpovídající povinnost povinných subjektů poskytovat informace ze své působnosti. Ochrana osobnosti a soukromého života fyzických osob proto nesmí být vykládána restriktivně; v konkrétních věcech je vždy třeba zohlednit všechny jejich individuální okolnosti a v hraničních případech založit řešení na obecně akceptovatelných pravidlech posouzení střetu práva na informace a práva na ochranu soukromého života, popř. osobních údajů v duchu zásad proporcionality.“* S citovanou pasáží soud souhlasí, nicméně dodává, že se jedná o obecně správný popis, jak má být postupováno při posuzování proporcionality, který však nenalezl odraz v dalších částech odůvodnění rozhodnutí, když je zřejmé, že povinný subjekt se v dalších částech odůvodnění rozhodnutí nezabýval proporcionality ve vztahu k neposkytnutí trestního oznámení žalobkyni. Přístup povinného subjektu k aplikaci § 11 odst. 2 písm. a) InfZ je patrný i z předkládací zprávy, kterou předkládal povinný subjekt spis s odvoláním žalovanému, přičemž uvedl, že rozhodl o odmítnutí poskytnutí trestního oznámení z důvodu uvedeného v § 11 odst. 2 písm. a) InfZ, neboť byly kumulativně naplněny podmínky předmětného ustanovení a vzhledem ke kogentní povaze tohoto ustanovení je námitka absence testu proporcionality irelevantní, neboť InfZ v tomto případě žádné další liberační důvody (vyjma souhlasu třetí osoby s poskytnutím informace) nepřipouští.
20. Z napadeného rozhodnutí soud zjistil, že se žalovaný ve vztahu k neposkytnutí trestního oznámení zabýval odvolací námitkou, že nebyl proveden test proporcionality, kdy konstatoval, že *„absence testu proporcionality není takového rázu, aby vedla k nutnosti zrušení rozhodnutí povinného subjektu. (...) Listina základních práv a svobod v čl. 17 odst. 4 počítá s omezením práva na informace ve prospěch ochrany práv třetích osob a daná výluka je přiléhavá i pro odvolatelův případ. Odvolatelem deklarovaný cíl využití poskytovaných informací je ve vazbě na konkrétní okolnosti pouze hypotetický. Z dostupného spisového materiálu ani z veřejně dostupných zdrojů není zřejmé, že by odvolateli vznikla v souvislosti s podaným trestním oznámením jakákoliv konkrétní škoda. (...) Za této situace ani odvolací orgán neshledává ve vazbě na účel zákona č. 106/1999 Sb., jako zákona k provedení politického práva vyplývajícího z čl. 17 Listiny základních práv a svobod, že by v daném případě právo na informace převažovalo nad osobnostními právy osoby, která učinila oznámení pro podezření ze spáchání trestného činu.“*
21. Jak vyplývá ze shora citované právní úpravy § 11 odst. 2 písm. a) InfZ, předmětem úpravy tohoto ustanovení jsou informace vzniklé bez použití veřejných prostředků, které byly předány osobou, již takovouto povinnost zákon neukládá, přičemž pokud uvedená osoba nedá souhlas s poskytnutím informací, je v obecné rovině naplněna zákonná výjimka

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

z poskytování informací. Ustanovení § 12 informačního zákona pak zastřešuje veškerá zákonná omezení vymezená v § 7 až § 11 InfZ, přičemž vzhledem k tomu, že samo vychází z čl. 17 odst. 4 Listiny základních práv a svobod zaručujícího svobodu projevu a právo vyhledávat a šířit informace, která lze omezit pouze zákonem, fakticky správním orgánům stanoví povinnost vážit při posuzování žádostí o informace veřejný zájem na jejich zveřejnění. V důsledku toho je pak nutné provádět tzv. test proporcionality, tedy jakýsi test veřejného zájmu, pomocí kterého dochází k poměření odůvodněnosti požadavku na zveřejnění požadované informace s důvody, které naopak informaci chrání a ze zveřejňování vylučují. Jak Ústavní soud, tak i Nejvyšší správní soud mnohokrát zopakovaly, že test proporcionality standardně spočívá ve třech kritériích: (1) vhodnosti – odpověď na otázku, zda omezení základního práva umožňuje dosáhnout sledovaný cíl (ochranu jiného základního práva), (2) potřebnosti – posuzování provedeného opatření s jinými opatřeními, umožňujícími dosáhnout stejného cíle, avšak nedotýkajícími se základních práv a svobod, a (3) porovnání závažnosti obou v kolizi stojících základních práv – tedy zvažování empirických, systémových, kontextových i hodnotových argumentů (viz například nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 4/94, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2015, č. j. 1 As 113/2012-133).

22. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě upozornil, že judikatura Ústavního soudu netrvá na tom, že by v každém jednotlivém případě musel být prováděn test proporcionality, nýbrž že je dostačující, pokud správní orgány učiní elementární úvahu. Žalovaný v tomto směru poukázal na nálezy Ústavního soudu ze dne 21. 3. 2017, sp. zn. IV. ÚS 3208/16. Soud shledal, že v uvedeném nálezu Ústavní soud formuloval právní větu, že *„orgány veřejné moci musí k žádostem o informace tohoto druhu přistupovat individuálně a vycházet z pravidla, že je třeba poskytnout zásadně veškeré požadované informace, ledaže jde o výjimku z pravidla a jsou dány závažné důvody pro ochranu autorského práva, které převáží nad právem na informace. Správní orgány a soudy jsou povinny zohlednit objektivní vlastnosti požadovaných informací i to, nakolik by jejich zpřístupnění znamenalo skutečné (materiální) porušení autorských práv. Současně musí zvážit i povahu práva na informace a míru jeho omezení v kontextu individuálních zájmů žadatele i obecného zájmu na kontrole činnosti orgánů veřejné moci. Bude-li třeba, jsou správní orgány povinny zvážit kolizi práva na informace a ochrany práv k výsledkům tvůrčí duševní činnosti. Ze strany správních orgánů postačí elementární a bezformální úvaha, splňující pouze požadavky srozumitelnosti a přezkoumatelnosti; správní soudy jsou k tomu vybaveny podstatně lépe, mj. běžně pracují s testem proporcionality.“* Soud souhlasí s citovaným názorem Ústavního soudu. Je zřejmé, že nálezy se týkaly problematiky poskytnutí informací, kterým by došlo k zásahu do autorských práv, nicméně obecné závěry Ústavního soudu ohledně posuzování proporcionality jsou využitelné i v tomto soudním řízení. Zejména je třeba zdůraznit, že z nálezu Ústavního soudu plyne, že správní orgány jsou povinny zohlednit objektivní vlastnosti požadovaných informací i to, nakolik by jejich zpřístupnění znamenalo skutečné (materiální) porušení práv jiných osob, což se v posuzované věci nestalo. Stejně tak nebyla povinným subjektem a posléze žalovaným řádně zvážena povaha práva na informace a míra jeho omezení v kontextu individuálních zájmů žadatele i obecného zájmu na kontrole činnosti orgánů veřejné moci.
23. Co se týče samotného testu (principu) proporcionality, soud podotýká, že z mnoha různých výkladů ohledně testu (principu) proporcionality vyplývá, že je velice obtížné popisovat jej jako jednotný a univerzálně aplikovatelný princip. Judikatura ani doktrína nepřijímá jednotný výklad strukturální ani aplikační tohoto testu (principu), nepanuje ani shoda na počtu kritérií testu proporcionality, byť většinově je akceptován test

proporcionality prováděný ve třech krocích popsaných výše. Soudu je známo z úřední činnosti, že v řadě správních rozhodnutí jednotlivé správní orgány běžně pracují s testem proporcionality. Výše citovaný náleze Ústavního soudu o tom, že je postačující jednoduchá úvaha na místo testu proporcionality, byl vydán před více než 5 lety, přičemž lze konstatovat, že v období po vydání uvedeného nálezu se test proporcionality stal standardní náležitostí správních rozhodnutí při posuzování výjimek z poskytnutí informací dle InfZ. Nicméně soud by se spokojil s jednoduchou úvahou povinného subjektu či žalovaného, v rámci které by bylo uváženo, zda neposkytnutí trestního oznámení žalobkyni je potřebné, vhodné a proporcionální ve vztahu k ochraně konkrétně specifikovaných osobnostních práv jiné osoby. Takovou úvahu však povinný subjekt ani žalovaný neučinil.

24. Jak již bylo vysvětleno výše, povinný subjekt se spokojil s tím, že byla naplněna kritéria pro neposkytnutí informace (trestního oznámení) dle § 11 odst. 2 písm. a) InfZ, přičemž nepovažoval za potřebné test proporcionality provádět. S takovým postupem však soud nemůže souhlasit, neboť – jak bylo vyloženo výše – test proporcionality, resp. úvahu ohledně proporcionality bylo třeba provést. Žalovaný pak v napadeném rozhodnutí konstatoval, že není zřejmé, že by žalobci vznikla škoda, že cíl využití poskytnutého trestního oznámení (zjištění škody) je pouze hypotetický a že neshledal, že by v daném případě právo na informace převažovalo nad osobnostními právy osoby, která podala trestní oznámení. Soud však uvedené konstatování žalovaného nepovažuje za dostatečné posouzení proporcionality. Je zřejmé, že žalovaný se omezil na obecné konstatování, že nepřevážilo právo žalobkyně na informace nad osobnostními právy osoby, která podala trestní oznámení. Jedná se o pouhé konstatování žalovaného, které není podepřeno žádnou úvahou ohledně posouzení proporcionality, přičemž není zřejmé, jak k uvedenému závěru žalovaný dospěl. Žalovaný měl posoudit, zda omezení práva žalobkyně na informace, spočívající v neposkytnutí trestního oznámení žalobkyni, je vhodné a potřebné ve vztahu k ochraně osobnostních práv jiných osob zmiňovaných v trestním oznámení. Žalovaný měl zvážit, jaká konkrétní osobnostní práva a jakým způsobem budou dotčena v případě, že trestní oznámení bude žalobkyni poskytnuto, a posléze měl žalovaný poměřovat střet práva žalobkyně na informace s osobnostními právy jiných osob. Žalobkyni soud přisvědčuje, že žalovaný ani nevymezil v napadeném rozhodnutí, jaká konkrétní osobnostní práva by byla dotčena zpřístupněním trestního oznámení žalobkyni. Soud chápe, že při odůvodnění napadeného rozhodnutí nemohl žalovaný uvádět do rozhodnutí informace, které dle jeho názoru byly vyloučeny z poskytnutí dle § 11 odst. 2 písm. a) InfZ, nicméně měl vysvětlit, jak uvážil ohledně proporcionality mezi právem žalobkyně na informace a konkrétními osobnostními právy jiných osob, což však neučinil. Žalovaný mohl a měl konkretizovat v napadeném rozhodnutí důvody pro neposkytnutí trestního oznámení do té míry, ve které ještě nedochází k zásahu do soukromí dotčené osoby (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2015, č. j. 1 As 229/2014-48). Z napadeného rozhodnutí není ani zřejmé, proč například nebylo možné poskytnout žalobkyni trestní oznámení s částečně znečitelněnými osobními údaji oznamovatele trestného činu případně jiných osob. Takovou úvahu měl žalovaný rovněž učinit, což se nestalo.
25. Na tomto místě soud uvádí metodologický popis správného postupu povinného subjektu při rozhodování o poskytnutí informací, který je obsažen například v Praktickém komentáři zákona o svobodném přístupu k informacím, autoři Miloš Tuháček a Jitka Jelínková, nakladatelství Wolters Kluwer, který je dostupný v elektronickém systému ASPI dle právního stavu ke dni 1. 8. 2021, případně rovněž v tištěné podobě. V komentáři

k § 12 InfZ je uvedeno, že „*povinný subjekt by měl při rozhodování o (ne)poskytnutí informací postupovat následovně:*

- 1. Vyhodnotí, zda jsou naplněny materiální (nezbytnost omezení) a formální (stanovené zákonem) podmínky omezení informací. Nestací mechanická aplikace důvodů omezení informací dle § 7 až 11. Je nutno pracovat také s čl. 17 Listiny a judikaturou.*
  - 2. Pokud po vyhodnocení ad 1. povinný subjekt shledá, že existují důvody pro odepření informací, provede test proporcionality.*
  - 3. Shledal-li povinný subjekt důvod pro neposkytnutí (části) informací i po provedení testu proporcionality, vyloučí z požadované listiny, dokumentu, souboru atd. informace, které není oprávněn žadateli poskytnout. O neposkytnutí těchto informací vydá řádné správní rozhodnutí o (částečném) odmítnutí informací dle § 15.*
  - 4. Zbývající informace povinný subjekt poskytne, a to spolu s doprovodnou informací (k ní viz komentář k § 2 odst. 6).“*
26. Soud zcela souhlasí s výše citovaným komentářem, kde je srozumitelně popsán správný postup povinného subjektu při poskytování informací dle InfZ. Je zřejmé, že v posuzované věci povinný subjekt ani žalovaný nepostupovali dle výše uvedeného návodu. Napadené rozhodnutí ohledně odůvodnění neposkytnutí trestního oznámení žalobkyni považuje soud s ohledem na výše popsané skutečnosti za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jak bylo vysvětleno v předchozích částech odůvodnění tohoto rozsudku.
27. Dále se soud zabýval žalobní námitkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného ve vztahu k odůvodnění poskytnutí částečně znečitelněného návrhu na založení AA, kdy žalobkyně namítala, že rozhodnutí je nedostatečně odůvodněné ve vztahu k naplnění výjimky z poskytnutí informací dle § 11 odst. 6 InfZ, jelikož v posuzované věci nelze shledat, že by při poskytnutí návrhu na založení AA došlo k ohrožení schopnosti státu postihovat kriminální činy. K uvedené námitce soud uvádí, že žádost byla ohledně návrhu na založení AA odmítnuta povinným subjektem dle § 11 odst. 6 InfZ.
28. Podle § 11 odst. 6 InfZ platí, že „*povinný subjekt neposkytne informaci o činnosti orgánů činných v trestním řízení nebo bezpečnostních sborů, která se týká předcházení, vyhledávání, odhalování nebo stíhání trestné činnosti nebo ochrany bezpečnosti osob, majetku a veřejného pořádku, pokud by její poskytnutí ohrozilo práva třetích osob anebo schopnost orgánů veřejné moci předcházet trestné činnosti, vyhledávat nebo odhalovat trestnou činnost, stíhat trestné činy nebo zajišťovat veřejný pořádek a bezpečnost České republiky.*“
29. Soud shledal, že se povinný subjekt ve svém rozhodnutí zabýval naplněním kritérií pro neposkytnutí informací dle § 11 odst. 6 InfZ ve vztahu k návrhu na založení AA, přičemž konstatoval, že „*se jedná o interní dokument příslušného organizačního článku povinného subjektu (...). Není v zájmu povinného subjektu konkrétní postup v dané věci, resp. metodiku prošetřování jednotlivých skutečností a zjištěné výsledky jakkoli veřejně zpřístupnit. Právě veřejné zpřístupnění využitých metod vyšetřování trestných činů v oblasti hospodářské kriminality, chronologie prověřování a prošetřování dílčích skutečností, a to nejen těch, které byly Policii České republiky oznámeny třetí osobou, ale rovněž i těch, které Policie České republiky zjistila z vlastní činnosti, jejich rozsah a z toho zjištěné závěry, které ovlivňují další postup Policie České republiky jako orgánu činného v trestním řízení v dané věci, by potenciálně mohly omezit či znemožnit činnost Policie České republiky jako bezpečnostního sboru tím, že by nebyla do budoucna schopna efektivně plnit stanovené úkoly (...), jelikož by mohlo dojít ke zneužití těchto informací jinými osobami, než je sám žadatel.*“

30. Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že „požadovaný dokument obsahuje souhrn konkrétních poznatků v prověřované věci, z nichž je zřejmé, z jakých informačních zdrojů a v jakém rozsahu a v jaké návaznosti byly tyto poznatky získávány. Informace tak vypovídá o rozsahu prověřovaných skutečností ze strany policejního orgánu, jejich provázanosti a časové souslednosti jejich získávání a dílčích závěrů, které na jejich základě policejní orgán učinil. Znalost informací o tom, v jakém rozsahu jsou orgánem činným v trestním řízení, v přípravném trestním řízení získávány informace a chronologii postupu policejního orgánu dává případným pachatelům možnost ztížení odhalení jejich protiprávního jednání tím, že indicie ukazující na závadné jednání budou v některých dokumentech zakrývány, případně umožní potenciálním pachatelům se připravit na okolnosti probíhajícího vyšetřování v podobě zajištění spolupráce určitých osob, které by v trestním řízení měly vystupovat jako svědci.“
31. Je zřejmé, že povinný subjekt i žalovaný shodně shledali důvod pro neposkytnutí návrhu na založení AA v tom, že by poskytnutím předmětného návrhu byla ohrožena schopnost orgánů činných v trestním řízení vyhledávat a odhalovat trestnou činnost, případně stíhat trestné činy. Sám žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že návrh na založení AA neobsahuje informace o inovativních technikách kriminalistické práce, ale o standardu metodiky vyšetřování konkrétního trestného činu.
32. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 8. 2014, č. j. 8 As 114/2013-36, konstatoval, že „informace o totožnosti informátorů, tedy osob spolupracujících s orgány činnými v trestním řízení, stejně jako informace o postupech orgánů činných v trestním řízení a o principech jejich spolupráce s jinými institucemi a osobami, spadají pod rozsah výluky stanovené v § 11 odst. 6 informačního zákona. Zvláštní povaha a obsah těchto informací odůvodňují obecný zájem na jejich utajení i do budoucna, bez ohledu na ukončení konkrétního trestního řízení, k němuž se původně vztahovaly. Zejména u organizované trestné činnosti, o níž se jednalo v posuzované věci, lze za legitimní cíl považovat také zachování možnosti využít informátory i pro odhalování trestné činnosti v budoucnu pro účely případných dalších trestních řízení.“
33. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 15. 2. 2017, č. j. 6 As 338/2016-55, ohledně aplikace výjimky z poskytnutí informací dle § 11 odst. 6 InfZ konstatoval, že „obrožení schopnosti orgánů činných v trestním řízení plnit své úkoly musí být konkrétně a srozumitelně vyjádřené a zároveň prokazatelně existující, nikoliv pouze hypotetické.“ Ke stejnému závěru dospěl Nejvyšší správní soud i v rozsudku ze dne 4. 4. 2018, č. j. 9 As 5/2018-88.
34. Soud souhlasí s citovanou judikaturou, přičemž v poměrech posuzované věci konstatuje, že odůvodnění rozhodnutí povinného subjektu a následně napadeného rozhodnutí je zcela obecné, přičemž jak povinný subjekt, tak i žalovaný vyjadřují hypotetickou obavu, že by v budoucnu mohlo dojít k ohrožení schopnosti orgánů činných v trestním řízení plnit své úkoly například proto, že by mohlo dojít ke zneužití získaných informací o postupu policejního orgánu při prošetřování předmětného trestního oznámení třetími osobami (potenciálními pachateli), které by mohly při znalosti uvedených informací snáze zakrývat svou trestnou činnost. Dle názoru soudu odůvodnění rozhodnutí povinného subjektu i žalovaného je natolik obecné, že by ho bylo možné použít k odmítnutí poskytnutí jakéhokoli návrhu na založení AA, avšak odůvodnění rozhodnutí by mělo být konkrétní s přihlédnutím ke specifickým okolnostem daného případu. Z odůvodnění rozhodnutí povinného subjektu a žalovaného nevyplývá existence konkrétního rizika, že by právě v tomto případě metodika šetření (prověřování) byla v předmětném návrhu na založení AA rozpracována do té míry, že by zde bylo reálné riziko, že poskytnutím předmětného dokumentu dojde k ohrožení schopnosti orgánů činných v trestním řízení plnit své úkoly. Ve výše citovaném rozsudku ze dne 4. 8. 2014, č. j. 8 As 114/2013-36, Nejvyšší správní soud dovodil, že výjimka dle § 11 odst. 6 InfZ se vztahuje například na informace o Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

totožnosti informátorů, na informace o postupech orgánů činných v trestním řízení a o principech jejich spolupráce s jinými institucemi a osobami. V uvedené věci se však Nejvyšší správní soud zabýval specifickou situací, kdy žadatel o informace chtěl získat informace, které by mu pomohly odhalit identitu informátorů, přičemž mimo jiné požadoval informace, jakým způsobem probíhala konkrétní spolupráce s informátory. V takovém případě Nejvyšší správní soud dovodil, že takové informace o postupech orgánů činných v trestním řízení spadají pod výjimku dle § 11 odst. 6 InfZ. Avšak v nyní soudem posuzované věci je situace odlišná, kdy z napadeného rozhodnutí není patrná existence skutečného rizika budoucího ohrožení schopnosti orgánů činných v trestním řízení plnit své úkoly. Směrem k povinnému subjektu a žalovanému soud připomíná, že výjimky z poskytnutí informací je třeba vykládat restriktivně (srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 4. 2018, č. j. 9 As 5/2018-88). Povinný subjekt a žalovaný by tedy měli hledat cestu, jak poskytnout informace v co nejširší míře, aniž by tím pochopitelně ohrozili schopnost orgánů činných v trestním řízení plnit své úkoly. Žalobkyně v podaném odvolání upozorňovala na nedostatečné odůvodnění rozhodnutí povinného subjektu ohledně naplnění výjimky dle § 11 odst. 6 InfZ. Soud přisvědčuje žalobkyni, že žalovaný předmětnou odvolací námitku řádně nevypořádal, když de facto pouze jinými slovy zopakoval důvody pro neposkytnutí návrhu na založení AA, které uváděl již povinný subjekt, aniž by žalovaný zohlednil konkrétní okolnosti daného případu. Soud proto považuje rozhodnutí žalovaného i v této části za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Zároveň soud podotýká, že i v případě, kdy je shledáno formální naplnění výjimky dle § 11 odst. 6 InfZ, je povinností povinného subjektu provést test proporcionality. Povinný subjekt ve svém rozhodnutí konstatoval, že požadavek žalobkyně na poskytnutí informací toliko pro účely případné náhrady škody se jeví jako nepřiměřený ve vztahu k samotnému účelu trestního práva, k čemuž soud uvádí, že uvedené posouzení je zcela nekonkrétní, když povinný subjekt měl konfrontovat veřejný zájem na zveřejnění požadované informace (návrhu na založení AA) oproti důvodům, pro které ve smyslu § 11 odst. 6 InfZ by neměla být předmětná informace zveřejněna, což se nestalo, a žalovaný tuto vadu nenapravil.

35. Soud přisvědčuje žalovanému, že právo na informace je právem politickým, přičemž slouží jako prostředek kontroly veřejné zprávy. To však neznamená, že by požadavek žalobkyně na informace mohl být odmítnut jen z toho důvodu, že žalobkyně v žádosti o poskytnutí informací uvedla jako důvod žádosti svůj zájem na zjištění případné škody, tedy se jedná v prvé řadě o soukromý zájem žalobkyně. Soud však podotýká, že uvedení důvodu žádosti o poskytnutí informací není podstatnou náležitostí žádosti o informace. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 21. 12. 2018, č. j. 4 As 330/2018-57, konstatoval, že žadatel o informace sice „není povinen svou žádost v režimu zákona č. 106/1999 Sb. odůvodňovat a povinný subjekt není oprávněn zkoumat důvody žádosti. (...) Motivace pro získání informace není z hlediska zákona o svobodném přístupu k informacím podstatná. Jinými slovy, skutečnost, zda byl stěžovatel při podání žádosti o informace veden pouhou zvědavostí, zda hodlal uplatňovat svá občanská práva, či zda byl veden obchodním nebo jiným zájmem, nehraje při posouzení věci roli.“
36. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 8. 2014, č. j. 8 As 114/2013-36, konstatoval, že „informační zákon je založen na objektivních kritériích a neumožňuje povinnému subjektu přihlížet ke zvláštnostem posuzované žádosti, ani k účelu, pro který žadatel o informaci žádá. Povinné subjekty musí ctít zásadu rovnosti a žádosti o informace vyřizovat nestranně. Poskytneli povinný subjekt informaci určitému žadateli, bude analogicky povinen tutéž informaci zpřístupnit i dalším žadatelům.“

37. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11. 3. 2015, č. j. 1 As 229/2014-48, konstatoval, že *„právo na poskytování informací je odrazem principu veřejné kontroly fungování státu. Zásadně je třeba trvat na zveřejňování informací, které je potřeba podrobit veřejné diskusi. Činnost Policie ČR je přitom nepochybně věcí veřejnou, která podléhá kontrole ze strany občanů mimo jiné i prostřednictvím zákona o svobodném přístupu k informacím. To ale samo o sobě neznámá, že veškeré informace týkající se její činnosti mají být veřejně přístupné. Kdyby k nutnosti poskytnutí informace postačoval samotný fakt, že se jedná o činnost veřejného orgánu, ustanovení stanovující výjimky z poskytování informací by se stala bezpředmětná. Ač se tedy jedná o činnost veřejného orgánu, je vždy nutné hodnotit zájem na její veřejné kontrole v konkrétním případě. Činnost Policie ČR se může dotýkat i soukromých osob. Je vždy nutné zkoumat, zda existuje legitimní zájem na tom, aby se postup vůči konkrétní osobě stal součástí veřejné diskuse. Tento legitimní zájem je zpravidla dán, týká-li se činnost státních orgánů osob veřejně činných, a to z důvodu právě jejich veřejné činnosti.“*
38. Soud zcela souhlasí s výše citovanou judikaturou, přičemž v poměrech posuzované věci konstatuje, že povinný subjekt při poskytování informací měl sám zvažovat v rámci testu proporcionality, jaký je veřejný zájem na poskytnutí požadované informace. Povinnost poměření zájmu na ochraně určité informace s právem na její poskytnutí sice v první řadě leží na povinném subjektu, to však na druhou stranu neznámá, že by ten byl povinen si domýšlet veškeré souvislosti a aktivně posuzovat všechna hlediska, jež by mohla svědčit o veřejném zájmu na uveřejnění informace. Prokázání veřejného zájmu je proto zejména odpovědností žalobkyně, která však v žádosti o informace ani v odvolání žádný veřejný zájem netvrdila.
39. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uváděl, že se nejedná v případě žalobkyně o veřejný zájem, nýbrž o zájem soukromý, s čímž soud za stávající situace souhlasí, když sama žalobkyně v žádosti o informace prezentovala svůj zájem na poskytnutí trestního oznámení jako zájem soukromý, jelikož informace žádala, aby mohla posoudit, zda jednáním popsaným v trestním oznámení jí vznikla škoda. Žalobkyně v žádosti o poskytnutí informací ani v odvolání žádný veřejný zájem neuvedla, proto lze dle názoru soudu počítat pouze s obecným zájmem na veřejné kontrole činnosti Policie ČR. Případná absence veřejného zájmu, resp. jeho nízká intenzita, přitom může mít vliv na výsledek testu proporcionality, a může tak být důvodem pro neposkytnutí těch informací, na které se vztahují zákonné výluky dle InfZ. Jak plyne z výše citované judikatury, zájem na veřejné kontrole činnosti Policie ČR je třeba posuzovat individuálně s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem dané věci.
40. Argumentaci žalovaného v napadeném rozhodnutí a ve vyjádření k žalobě, že ze spisového materiálu nevyplývá vznik škody žalobkyni, nepovažuje soud za relevantní ve vztahu k posouzení, zda určitá informace má být žalobkyni poskytnuta, či nikoli. Není totiž úkolem povinného subjektu, resp. žalovaného, aby posuzoval, zda poskytnutím žádaných listin zjistí žalobkyně nějaké údaje ohledně vzniklé škody, neboť i v případě žádosti o informace, která není jakkoli odůvodněna, musí povinný subjekt zvažovat, zda lze požadované informace poskytnout, či nikoli, a to s ohledem na platnou právní úpravu a judikaturu. Je věcí žalobkyně, aby v případě, že jí budou poskytnuty požadované listiny, sama vyhodnotila relevantní informace ohledně vzniklé škody. V tomto směru soud přisvědčuje žalobkyni, že škoda nemusí být patrná na první pohled, kdy zjištění škody si může vyžádat hlubší rozbor.
41. Soud dále podotýká, že argumentaci ohledně proporcionality rozhodnutí povinného subjektu, resp. žalovaného, uváděnou žalovaným ve vyjádření k žalobě, měl žalovaný uvést v rámci vypořádání příslušné odvolací námítky v napadeném rozhodnutí, nikoli až ve Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

vyjádření k žalobě. Soud totiž posuzuje přezkoumatelnost napadeného rozhodnutí s přihlédnutím k jeho odůvodnění. K dalším důvodům ohledně proporcionality rozhodnutí, uváděným žalovaným v jeho vyjádření k žalobě ve snaze doplnit nedostatečnou argumentaci ohledně proporcionality v napadeném rozhodnutí, soud nemůže přihlížet. Přesto v zájmu úplnosti se soud uvedenou argumentací žalovaného zabýval výše. Uvedená argumentace žalovaného však nemohla ovlivnit výsledné posouzení soudu, kdy bylo shledáno napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů.

42. Soud zvažoval, zda v dané věci jsou splněny podmínky, aby soud dle § 16 odst. 5 InfZ nařídil povinnému subjektu poskytnout požadované informace.
43. Podle § 16 odst. 5 InfZ platí, že *„při soudním přezkumu rozhodnutí o odvolání na základě žaloby podle zvláštního právního předpisu soud přezkoumá, zda jsou dány důvody pro odmítnutí žádosti. Nejsou-li žádné důvody pro odmítnutí žádosti, soud zruší rozhodnutí o odvolání a rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti a povinnému subjektu nařídí požadované informace poskytnout.“*
44. Podle tohoto ustanovení tedy platí, že pokud nejsou dány žádné důvody pro odmítnutí žádosti o poskytnutí informací, měl by soud povinnému subjektu nařídít, aby požadované informace poskytl. Soud však s ohledem na zjištěnou nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí nemohl přezkoumat v souladu s § 16 odst. 5 InfZ, zda jsou dány důvody pro odmítnutí žádosti o informace. V projednávané věci tak za stávající situace nelze uzavřít, že zde neexistují zákonné důvody pro odmítnutí poskytnutí informací. Soud proto nemohl nařídít poskytnutí informací ve smyslu § 16 odst. 5 InfZ. Ke stejnému závěru dospěla i judikatura Nejvyššího správního soudu (viz například rozsudky ze dne 17. 2. 2011, č. j. 1 As 105/2010-73, a ze dne 11. 10. 2019, č. j. 4 As 18/2018-59).
45. Vzhledem k výše uvedenému tak soudu nezbylo než napadené rozhodnutí žalovaného dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. výrokem I. rozsudku zrušit pro vadu řízení – nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí. Současně bylo popsanou vadou zatíženo i rozhodnutí povinného subjektu, a soud proto v souladu s § 78 odst. 3 s. ř. s. přikročil rovněž ke zrušení prvostupňového rozhodnutí, přičemž věc podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V něm budou oba správní orgány podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázány právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku. Další postup povinného subjektu soud v dostatečném rozsahu nastínil v předchozích částech odůvodnění tohoto rozsudku. Soud nepovažoval za potřebné provádět žalobkyní navržené důkazy kriminalistickými publikacemi ohledně standardu vyšetřování, jelikož s ohledem na zjištěnou nepřezkoumatelnost rozhodnutí se to jeví nadbytečné.
46. Výrok II. rozsudku o náhradě nákladů řízení má oporu v § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, jenž měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně měla ve věci úspěch, má proto právo na náhradu nákladů řízení, a soud proto žalovanému uložil zaplatit jí do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení o předmětné žalobě v celkové výši 13 200 Kč. Tyto náklady jsou tvořeny zaplaceným soudním poplatkem v částce 3 000 Kč a náklady zastoupení žalobkyně advokátem JUDr. Janem Walterem stanovenými dle § 9 odst. 4 písm. d), § 6 odst. 1 a § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), sestávající se z částky 9 300 Kč za tři úkony právní služby, a to převzetí a příprava zastoupení podle § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu a dvě písemná podání ve věci samé (tj. žaloba a replika) dle § 11 odst. 1 písm. d)

advokátního tarifu, včetně tří paušálních náhrad výdajů po 300 Kč dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 22. června 2022

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus, v. r.
předseda senátu